

Nuoriso-osastoja perustamaan!

(Jatkoo ensimmäisestä sivulta)

vat alkansa joutavasti ja jopa kadulla ollessaan lankeavat rikoksiin ja kaikenlaisiin pahaisiin. Heistä tulee ensin kasvatustaitoksen asukkaista ja sitten yhteiskunnan hylkyjä.

On totta, surullisen totta, että ympäristö vaikuttaa voimakkaasti herkkään mieleen. Myöskin on totta se, että täällä Amerikassa on nuorisolla voitettavana paljon enemmän kuin jossakin toisessa maassa. Täytyy olla erinomaisella rautaisella tahdolla varustettu nuorukainen, joka purjehti satojen ja tuusien satojen houkuttelevien, mutta samalla vahingollisten viettelysten ohitse, tarttumatta kauniilta näyttävien saariin. Jospa kerran tarttuu houkutteleviin salakareihin, tai jalka kavalasti viritettyyn ansaan, siihenpä sitä sitten jääkin. Suuret ovatkin ne tyttömme ja poikiemme joukot, jotka ovat piinässä pistäneet salakavallasti viritettyihin pauloihin, heidän nuoruutensa on mennyt. Ei ainakaan sitä voida kunnolliseksi nuoruudeksi sanoa. Heistä tulee niin tavattoman aikaiseen pikkuvanhjoja. Tämä on surullinen asia, sillä sitä parempi on nuorukainen kuta varttuneempaan ikään hän on lapsekas.

Katsellessa katujen nuorisojoukkoa, tulee monta kertaa ajatelleksi: parempi olisi, jos ei olisi huomiolohjaa ja ajatuksen juoksuun lainkaan. Parempi olisi, jos ei tietäisi, mitä nuorisojoukosta nykyinen aika vaatii. Monta ikävää ja pahaa hetkeä saisi välttää, kun eläisi niinkuin muutkin, tekisi työtä, söisi ja nukkuisi ja pelkäisi nauttia. Kuinka hauskaa mahtaisikaan olla elää, jos ei tietäisi olevansa kokonaan osaton todellisista elämän nautinnoista. Sitä ei meidän nuorisojoukkomme tiedä, sillä hallitseva luokka pitää kyllä hyvän huolen siitä, että sen kasvatit tulevat olemaan elämästä niin vähätietoisia kuin suinkin mahdollista. Sellaista joukkoa on aina näet helpompi hallita. Hallitseva luokka tietää vallan hyvin mitä kasvatusta merkitsee, siksi se ei säästä aikaa eikä varoja tässä suhteessa. Mutta tämä kasvatustapahtuu hallitsevan luokan omien etujen täydellisessä merkityksessä.

Amerikalainen kasvatustajajärjestelmä on hyvä valtuokan etuihin nähden, työväenluokan etuihin nähden se on huono, sillä eivät suinkaan missään tapauksessa kapitalistit rupea kasvatamaan luokkatietoista työläisiä.

Amerikalainen koulujärjestelmä kun kasvattaa kasvattinsa, niin se on valmis. He ovat hyvin tyytyväisiä. He elävät lyhyen elämänsä niin täydellisessä tyytyväisyydessä kaikkeen, niin tavattoman suudessa ystäväyden luomassa sopusoinnussa hallitsevan luokan kanssa, että kun he palaavat päänsä ikilleen, he nukahtavat bymhuulin, sillä he luulevat aivan tosiaan, että he ovat elämältä kaiken saatavansa saaneet. — "Onnelliset olenot!"....

He heijastavat luokkatietoisien työläisen silmillä katsottuna niin "ihanan tyhjinä", että meidän vajaan sanavarastossamme ei sanoja löydy kuvaamaan sitä tyytyväisyyttä ja tyhjyyttä. Luokkatietoinen työläinen ei tahdo voida käsittää välittämättömyyden ja tietämättömyyden työläisen elämää. Tuntuu, että hän on yhtä kaukana hänestä kuin on alkulama meistä.

Mutta sittenkin eivät nämät ihmiset ole kadettavia olennoita. Päinvastoin sääli heitä, noita luultu onnen ja sopusoinnun työlläisiä. Ei heissä ole kadettavaa eikä heitä saa myöskään vihata, sillä heidän tietämättömyytensä on heille ja heidän lapsilleen tullut kalliiksi. He eivät ole itse syyppäitä siihen. He ovat

saaneet väärän kasvatuksen. Raskas työ on imenyt heidän aivojensa voiman. Eikä ole kenkään heille opettanut vapauttavaa sanaa.... Heidän keskuudessaan on menestynyt niin erinomaisesti henkinen hätä ja henkinen vaivaisuus.

Samaa työtä jatketaan, sitä tehdään nyt suuremmalla voimalla ja kiireemmällä kululla kuin ennen. Valtuokka aavistaa elävänä kulkutumisensa aattopäivää ja siksi se koettaa juhlapäivän tuloa, joka juhlapäivä muuttuu heille surupäiväksi, hidastuttaa niin paljon kuin suinkin voi.

Mikä suunnaton väärä meidän nuorisoamme kohtaan! Ovatko he, nuo viattomat ihmiset, ansainneet tuon väärän ja vaiheellisen kasvatuksen, jonka yhteiskuntamme heille antaa?

Jos me asian tällensä jätämme, niin mitä hyötyä on meille nuorukaisistamme ja neitosistamme, omalle asiallemme, työväenluokan asialle. Ei mitään. He eivät jatka meidän työtämme, eivät ainakaan niin hyvin kuin me olemme sen tehneet. Meidän nuorisomme häpyy luokkataistelun riveistä aivan kuin häpyy sumu aurinkon säteissä. Synkkä pimeys peittää meidän nuorisomme niin paksuun peittoon ja syvälle, ettei pienintäkään valonvälähdystä välähdi pimeydessä.

Me olemme kadottaneet olemattomiin ne, jotka oikein kasvatettuina olisivat kymmeniä kertoja parempia luokkataistelijoita kuin me, meidän oloissamme.

Anna meko me luokkana luokkamme nuorten ajatuksen valon sammua. Emmekö me opeta heitä pitämään luokkataisteluasetta kirkkaina, että ne eivät pääse ruostumaan. Älkäämme jättäkö nuorukaisiamme ja neitosiamme avuttomana elämänmeren myllertävään syliin. Se on kovaa leikkiä. Se on julmaa ja säälimätöntä koulua. Erehdyksen läksyt ovat ankarat, kohtalo on julma ja säälimätön opettaja ja — kuolema — on tutkintona.

Te ihmiset, jotka ette lainaa minä kääntäistä huomiota nuorisoomme, te ette tiedä, ette aavista minkä kauhun teon te välittämättömyydellä teette. Kerran, jos nuorisojoukot, suurten tapahtumien vaikutuksesta huomaavat, että heille ei ole neuvottu luokkamme asiaa eikä opetettu sitä tosillaan palvelemaan niin silloin se lähettää tuomionsa teidän päällenne ja se tuomio kuuluu:

— "Me kauhistumme teiltä vanhemmamme, jotka ette selittäneet todellista elämää meille, avuttomina, te syöksitte meidät elämän hirvittäviin kitaan, jossa meitä vastaan joka taholta irvisi valhe ja väärä. Te ette selittäneet elämän, kuoleman, kauniin ihmistä ja vehkelyä. Me emme pyytäneet teiltä mitään muuta kuin sen, että te ette olisitte työntäneet meitä pois luotanne, mutta te, ette kuulleet meitä, te työnsitte meidät pois lähelsydestämme kuin hirvöt, te ette työskennelleet meidän onneksemme siinä, että olisitte opettaneet meidän jatkamaan työtämme oman luokkamme eteen. Tämän selkan aiheuttamana on meidän silmämme surusta kosteat ja meidän kalpeilla poskillamme on niin monta, niin monta sydänsurua aiheuttamaa karvasta kyyneltä....

Tämä on oleva tuomionne. Ettekä kai te aio ottaa sitä vastaan.

— "Eihän toki! Vastaatte te. Olemmehan me valmistaneet sunnuntaijoukkoja ja ihanneliittoja joissa opetamme lapsiamme. Mitäs tässä vielä muuta pitäisi tehdä? Eikö tämä jo riitä meidän puoleltamme?"

Ei riitä hyvät toverit! En tahdo väheksyä missään tapauksessa sunnuntaijoukkojamme ja ihanneliittojemme työtä, mutta rohkeneen väittää, että työmme menee kokonaan hukkaan, jos me siihen sen jätämme, emmekä

jatka sitä eteenpäin. Ja jatkaminen tulee kysymyksen ainoastaan nuoriso-osaston nimellä.

Lapset pysyvät ihanneliiton mukana korkeintaan viiteentoista ikävuoteen ja hyvin harvoissa tapauksissa siihenkään asti. Heti sen jälkeen he eroavat siitä, sillä katsomuksella, että he ovat jo liian "suuria" kulkemaan ihanneliitossa. Juuri tärkeimmässä Herkuleen tienhaarassa he jäävät kadulle oman onnensa nojaan, ja heistä tulee sellaista tavallista himpampuuvekeä.... Tämä on jotaikin tavattoman surullista, mutta totta. Kerran kun nuorukaisiin väkintuu se käsitys, että he eivät sovi enään "kittien" joukkoon, niin ei niitä myöskään väkiselä pidetä ihanneliitossa. Se on selvä. Nyt jääpi sellainen väliaste, että he ovat liian suuria ihanneliittoa ja liian pieniä osastotoimintaan, etenkin suurilla paikkakunnilla. Sillä meidän vanhempiin tovereihinkin on kiteytynt se väärä katsantokanta, että ikä se on, joka "kauntaa" tässä maailmassa. Vaikkapa ei sattuisikaan mitään kyykyä olemaakaan. Vanhemmat kyvyttömytkin toverit pidetään osastotoiminnassakin eturivin miehinä ja luottotoimissa, ja nuoret, — kyvykkätkin syrjäytetään sen tähden, että sattuivat olemaan nuori. Ja täytyy olla erikoisella sisulla varustettu nuorukainen tai neitonen, joka alkaa seistä eturivissä. Se nuoren asema on niin kovin kummallinen. Ei koskaan hän osaa olla mieliksi. Jos hän kokouksessa puhuu ja soittaa suutaan, hän on itserakas ja tahtoo loistaa ja näyttää itsensä, jos hän yrittää ottaa osaston toimintaan osaa kuulumalla eri toimikuntiin, hän on suuruudenhullu joka pyrkii johtavaan asemaan. Jos hän joskus sattuut vähän kirjottaa töhertämään sanoma-lehteen jostakin kysymyksestä, se on typerä ja kokonaan mieletön teko, ja häntä haukutaan niin perusteellisesti ja ruokottomasti, että ei mikään jälkisato tule kysymykseenkään ja huomaatetaan, että ainoastaan vanhoilla ja professorin arvolla varustetulla ihmisellä on oikeus puhua ja lausua ajatuksensa ja huomaustensa jostakin tärkeistä asiasta. Jos hän ei taas ota mihinkään osaa, peläten joutuvansa maalitaluksi, hän on laiska, välittämätön ja kelvoton lurjus, josta ei ole luokkataistelulle mitään hyötyä. Nykyisen miellipiteen vallitessa, tekipä nuorukainen mitä hyvänsä, hän on paha tai itserakas y. m. On vaikea olla mieliksi.

Tätä ikävää tilannetta ei korjata muuten kuin siten, että meidän osastojemme keskuuteen perustetaan nuoriso-osastoja, jotka toimivat osastoin alaosastoina. Järjestettäkään tämä toiminta sillä tavalla, että se vastaa varttuneemman nuorison tunteita ja seurustelutapaa. Mutta samalla tulee pitää tiukasti huoli siitä, että se ei myöskään pääse menemään pelkäksi hyrrälaitokseksi, vaan että siellä tehdään sosialistista valistusta korkeimmassa ja suuremmissa kaavassa kuin ihanneliitoissa. Järjestetään ohjelmakokoukset ja luentotilaisuudet jokaisen kokoontumistilaisuuden yhteyteen, mutta myöskään ikkäämme kieltäkö niistä huvia, antakaamme nuorten myöskin huvitella ja pitää ylimääräisiä kekkereitä, ja mitä he itse kulloinkin "kostekoksi" haluavat. Silloinpa he myöskin paremmin seuraavat vakavaa opetusta. Ja jos nuoret haluavat, niin annettakoon heidän niissä nuoriso-osastossansa toimia englanninkielellä ja tehtäkään myös opetus ja luennot englanninkielellä. Silloinpa uskaltaa sanoa, että jopa lähdimme oikeasta päästä, ja epä meidän joukostamme tipahda pois parhain afnes. Näillä nuorukaisilla on tavattoman paljon amerikkalaisia tovereita ja kun he nämä agiteeraavat näihin nuoriso-osastoihin, niin paluupa näistä oikeita mahtavia valistuslaitoksia.

Joidenkin tovereiden taholta voidaan heittää syytös vasten silmiä, että tämä toiminta hajoittaisi osastotoimintaa. Turha syytös! Päinvastoin se lujittaa.

Eräänä puolustavana seikkana voin mainita, että täällä Saimassa on varttuneempi ihanneliitto innostunut tähän nuoriso-osaston perustamiseen erinomaisen lahduttavan suuressa määrässä. Onpa jo kokirjoituksessa liittynyt siihen viitisenkymmentä jäsentä. Jos ei vanhempien toverien taholta mitään estettä laitteta niin hyvä tulee. Saadaan vielä nekin nuorukaiset rintamaamme takaisin, jotka me olemme ymmärtämättömyydellä menettelyllämme karkoittaneet pois luotamme. Mutta kylmä tosiasia myöskin on, että jos emme saa tätä varttuneemman nuorison harrastuksia vastaavaa toimintaa pystyyn, niin tänä keväänä menetämme taasen kolmisenkymmentä hyvällä alulla olevaa nuorukaista pois luotamme.

Olkoon tämä tärkein kysymyksemme, että nuoriso-osasto jokaisen osaston yhteyteen, jossa se on suinkin mahdollista perustaa ja on varttunut nuorisoa niin paljon.

Mitä siitä rupeaa perustamaan, Hittykööt Amerikkalaiseen sosialistiseen nuorisoliittoon ja toimikoot siinä.

Tämä väite olisi pätevä, jos siinä ei olisi pientä muttaa välissä. Kuinka monella suomalaisen osaston kotipaikalla on edes jonkinlainen englanninkielinen osastotulosasto, ja nuoriso-osasto sen yhteydessä. Eikä nuorukaiset tietystikään voi toimia ilman jonkinlaista ohjausta, hyvää turvaa ja ymmärtävää hoilousta.

Osastojen alustoimikuntien ja toimennepanevan komitean sietää ottaa tämä asia huomionsa. Ruvevatpa oikein äkkiä tarmokkaasti toimenpiteisiin asian suhteen, johon yllä on muutamia sanoja viitattu. Ollisiko se liian aikasta, jos esittäisi, että tämä asia kannattaisi panna järjestäjänkin liikkeelle.

Ylläoleva on ollut vaan ylimalkainen selostus asiasta, josta meidän keskuudessa ei vielä tähän saakka ole puhuttu mitään. Tämä ei ole tarkoitettukaan miksiään perusteelliseksi suunnitelmaluonnokseksi. Mutta, jos tämä asia huomioon otetuksi tulee ja siitä ruvetaan keskustelemaan, niin silloinpa olen vaati mattoman tarkoitukseni saavuttanut.

Siinä keskustelun tuoksinnassa siten suun perusteellisemmin sanoa, mistä päästä olisi oikeastaan lähdettävä. Sillä onhan tämä nuoriso-osastokysymys koko lähellä minua. Olen näette nuden-ajan lapsi! Sunnuntaijoukot, ihanneliitot nuoriso-osastot, joutuvat ja keskusteluseurat, ne pä ne ovat "ylöposti" olleet. Olen lähellä työläisnuorison elämää, en ole vielä näette kerinnyt unohtamaan omaa nuoruuttani. Siksi pä tunnen hyvin nuorisomme tunteen ja sieluelämän, mikä sitä huvittaa ja mikä ei. Millä keinolla se voidaan mukana me pitää ja millä keinolla kauvas karkoittaa. Tämä pä lähelsyys se lie nee tämänkin palasen synnyn aiheuttaja.

Lauri Brusila.

— Tahdotko tietää mitä työläisnaiset toimivat ja ajattelevat. — Tilaa Toveritar

JOS OLETTE KIPEÄ

Pyytäkö VAPAA 5
LÄÄKEKIRJA — No. 5

Sillä on yli 25 vuoden ja niiden tuotta sell. tettuä. Kun myöskin täydellinen luotto suomalaisen lääkekirjasta. Mistä jokuin voi itse valita oman lääkkeen tällöin, suuren määrän lääkkeitä hinnat y. m.

Tämä kirja on nyt vapautti ja pitävä sen olla jokaisessa suomalaissa kodissa, sillä ette tiedä koska sitä tarvittane, varokaa lumbunkkäläkköä ja lumbunkkäläkköä.

—Lignellin Apteekki on suurin—
—Suom. Apteekkiläike Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.